

РЕШЕНИЕ

№ 6057

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 14-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА

като разгледа докладваното от КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА
Административно наказателно дело № 20231110206189 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 131324923 против издадено срещу дружеството Наказателно постановление № 23- 2300071/28.03.2023 г. от Директора на Дирекция "Инспекция по труда – Софийска област", с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 4 от КТ, на жалбоподателя, в качеството му на работодател е наложено административно наказание - имуществена санкция, в размер на 15 000 лева, за нарушение на чл. 403а, ал. 1 от КТ.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навежда доводи за недоказаност на административното обвинение и за процесуални нарушения, изразили се в неизяснена фактическа обстановка и неяснота в какво точно се е изразило нарушението. Изложени са съображения за това, че дружеството е санкционирано два пъти за едно и също нарушение. Претендира се приложимост на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ. С тези съображения се иска изменение на обжалваното НП, като се преквалифицира нарушението като маловажно по смисъла на чл. 415в от КТ и респективно да се определи по-нисък размер на наложената санкция.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призовано, се представлява от юрк. М. И., който поддържа жалбата, въз основа на изложените в нея съображения. Моли за отмяна на обжалваното НП, а алтернативно, в случай, че съдът приеме, че липсва нарушение на посочения принцип – да се измени обжалваното НП, като се приложи разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от НК. Прави възражение за прекомерност на

претендираното юрисконсулско възнаграждение

Административнонаказващият орган предлага НП да бъде потвърдено, като законосъобразно и правилно. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.01.2023 г. проверяващ екип при ДИТ – София област извършил проверка на място в обект: магазин „Т-Маркет S 253”, находящ се в обл. София (столица), общ. Столична, гр. София, ж.к. Люлин II, бл. 227, стопанисван от „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ" ЕООД. Проверяващите заварили лицето Г.В.С., ЕГН ***** на длъжност „управител магазин", от която изискали график за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, но такъв не им е бил представен. Такива не били представени при проверката на място в обекта, а са представени впоследствие, след изискването им с призовка на осн. чл. 45, ал. 1 АПК.

С Правилника за вътрешния трудов ред работодателят е установил сумирано изчисляване на работното време с 4 месечен период на отчитане.

Установили повторност, тъй като с НП № 22- 2200350/27.07.2022 г., влязло в сила на 02.12.2022 г. и НП № 05-0001181/25.05.2021 г., влязло в сила на 16.05.2022 г. на дружеството са наложени имуществени санкции за нарушение на същото основание, т.е. нарушението се явява повторно, тъй като е извършено в рамките на едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за нарушение от същия вид.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване.

Доказателствената съвкупност се отличава с еднопосочност и вътрешна непротиворечивост, поради което и *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ и съпоставка на доказателствата не е наложителен.

Важно е да се отбележи, че разпитаният свидетел А. З. ясно си спомни и разказа за случая, дори с детайли, които нямат принципно отношение към предмета на доказване, поради което посредством техните показания, наред с писмените доказателства /протокол за извършена проверка/ се доказаха по един категоричен и несъмнен начин фактите, описани в АУАН и НП.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка, настоящият състав достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата.

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – санкционираното лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН,

както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, съответстващо на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възражението за допуснати процесуални нарушения, изразили се в неизяснена фактическа обстановка и неяснота в какво точно се е изразило нарушението съдът намира за неоснователни. Фактическата обстановка е достатъчно изяснена, в АУАН и НП са описани всички съставомерни признаци на деянието, за което е ангажирана отговорността на дружеството-жалбоподател и е пределно ясно, че тази отговорност е ангажирана за това, че по време на извършената проверка на 17.01.2023 г. в обект, стопанисван от „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД след изискване от контролните органи към ДИТ – София област, не са били представени графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време. Това, че същите са били представени в по-късен момент, в изпълнение на указанията, дадени в призовката по чл. 45, ал. 1 АПК, не променя факта, че поисканите по време на проверката правилник и графици не са се намирали в проверения обект към момента на проверката и не са били представени на контролните органи.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че на 17.01.2023 г. в търговски обект – магазин, стопанисвано от дружеството-жалбоподател, не са се съхранявали поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време.

В разпоредбата на чл. 403а, ал. 1 от КТ изрично е предвидено задължение в предприятието, в неговите поделения, обекти и работни площадки, както и на други места, на които се полага наемен труд, работодателя да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред, списък на работниците и служителите, изпратени от предприятие, което осигурява временна работа и документи,

свързани с разпределението на работното време и организацията на работа: заповеди за полагане на извънреден труд, за дежурство, за времето на разположение, за установяване на непълно работно време и поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, АНО намира, че от материалите по преписката обвинението е ясно, точно формулирано и квалифицирано. Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че дружеството не е изпълнило задължението си към държавата по чл. 403а, ал. 1 КТ да държи процесната документация, на разположение на контролните органи, с цел – извършване на адекватен и своевременен контрол в реално време, по спазване на трудовото законодателство.

В настоящия случай нарушението се явява повторно за дружеството, тъй като с НП № 22- 2200350/27.07.2022 г., влязло в сила на 02.12.2022 г. и НП № 05-0001181/25.05.2021 г., влязло в сила на 16.05.2022 г. на дружеството са наложени имуществени санкции за нарушение на същото основание, т.е. нарушението се явява повторно, тъй като е извършено в рамките на едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за нарушение от същия вид.

Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие. Касае се не за административно нарушение на физическо лице, а за неизпълнено задължение на юридическо лице към държавата, която отговорност е безвиновна, обективна, поради което обсъждане на субективна страна е неуместно.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. "нарушения на просто извършване" или "формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в КТ задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а с оглед на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с ефективния и своевременен контрол върху

спазването на трудовото законодателство от работодател, т. е. от юридическо лице, имащо икономическа власт върху наетите физически лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Освен това е извършено и повторно.

В конкретния случай, съдът намира, че не са налице и кумулативните предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, съгласно която "За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. " Този извод се основава именно на факта, че поради това, че към датата на проверка в обекта, стопанисван от дружеството не са се съхранявали поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, контролните органи са били лишени от възможността към конкретния момент да проверят дали в обекта не се полага извънреден труд и по този начин е осуетена възможността да се установи дали от действията на работодателя не са произтекли вредни последици за работници и служители, като се има предвид и факта, че съгласно показанията на св. 3. проверката е била извършена по повод на получен сигнал в ДИТ-СО за нарушение на трудовото законодателство и в частност на работното време и изплащането на положения труд. С оглед на това, че именно извършването на процесното нарушение не е дало възможност на контролните органи да установят дали сигналът е основателен или не, т. е. дали се спазва работното време или не, то настоящият съдебен състав счита, че прилагането на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ по отношение на дружеството-жалбоподател би представлявало нарушение на общия принцип в правото да не се черпят права от собственото недобросъвестно или незаконосъобразно поведение.

Предвид всичко гореизложено, законосъобразно и обосновано е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По размера на финансовата санкция

АНО правилно е ангажирал отговорността на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за извършено нарушение на 414, ал. 4 от Кодекса на труда, съгласно която: „За повторно нарушение по ал. 1 и 3 наказанието е имуществена санкция или глоба в размер от 15 000 до 20 000 лв., съответно за виновното длъжностно лице - глоба в размер от 5 000 до 10 000 лв." В този смисъл е неоснователно твърдението за наличие на съществено нарушение на правилата на ангажиране на административнонаказателната отговорност като основание за незаконосъобразност на Наказателното постановление, тъй като достатъчно ясно е определена правната норма, въз основа на която е наложено наказанието за извършеното нарушение, респективно е приложен правилно чл. 57, ал. 1, т. 6 и 7 от ЗАНН. Привилегирания състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ е неприложим. Принудителната административна мярка не е оспорена по административен или съдебен ред и към датата на

издаване на наказателното постановление е влязла в сила. Наложената санкция е в абсолютния законов минимум, с оглед на което не подлежи на намаляване.

По разноските

При този изход на правния спор, с оглед разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН е основателно искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на разноси. Ето защо и на основание чл. 27 е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева, предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото.

По изложените съображения съдът приема, че обжалваното НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23- 2300071/28.03.2023 г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда – Софийска област", с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 4 от КТ, на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 131324923 в качеството на работодател е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 15 000 лева, за нарушение на чл. 403а, ал. 1 от КТ, като законосъобразно и правилно.

ОСЪЖДА „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област, разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____